

Gerrit van Doornik

Op 27 maart 1944 is hij opgepakt door de SD. Eén van zijn medewerkers van het distributiekantoor waar hij leider van was is doorgeslagen tijdens een verhoor door de SD.

Gerrit van Doornik, leider van de distributiedienst voor het maken en verspreiden van bonkaarten, heeft er voor gezorgd dat vele, vele onderduikers bonnen kregen om te kunnen overleven. Op 27 maart 1944 kwam hier een einde aan.

Mijn naam is Gert-Jo van Doornik, kleinzoon van Gerrit van Doornik, en ik wil het verhaal vertellen van wat mijn opa heeft meegemaakt vanaf het moment dat hij opgepakt is. Ik ben samen met mijn vrouw Geralda in 2025 (80 jaar na de bevrijding) de concentratiekampen af geweest waar hij heeft gezeten. Er was nog weinig bekend over zijn tocht door Duitsland. Wij hebben zo veel mogelijk informatie proberen te verkrijgen over hoe het daar was, wat hij moest doen en onder welke verschrikkelijke omstandigheden hij is overleden.

Het verhaal schrijf ik op voor mijn kinderen en kleinkinderen, familie en iedereen die het wil lezen, omdat we het niet mogen vergeten.

Gert-Jo van Doornik

Mijn opa Gerrit woonde in Breukelen op Korenpad 8, dat is nu de Willink van Collenstraat 8, samen met zijn vrouw Betsy en 5 kinderen: Evert (mijn vader), Bram, Nel, Ted, Betsy. Ook de zus van Betsy, Mien en haar twee kinderen woonde in dit huis. Hij werkte toen als leider van het distributiekantoor in Maarssen, 5 km vanaf zijn huis. In deze functie was hij in staat veel mensen, onder andere onderduikers, ten dienste te zijn. Hij vond ook dat het zijn christenplicht was en had een rechtvaardigheidsgevoel om deze mensen te helpen. Uiteindelijk werd hij verraden door één van zijn medewerkers tijdens het verhoor door de SD. Mijn opa wist dat hij verraden was, maar durfde niet onder te duiken omdat de gevolgen voor zijn gezin dan niet te overzien waren. Hij werd op 27 maart 1944 opgepakt. Hij werd opgesloten in de Kriegsgefangeranlagen aan de Gansstraat in Utrecht. Hier worden politieke gevangenen en verzetsmensen door de SD ondervraagd. Verhoren gaan meestal gepaard met intimidatie, mishandeling en psychische druk. Daarna (exakte datum is onbekend, maar in ieder geval na 22 april, want toen is er nog een brief ontvangen uit Utrecht) volgt overplaatsing naar de gevangenis in Amsterdam aan de Euterpestraat. De Euterpestraat staat tijdens de oorlog bekend als een centrum van de Sicherheitsdienst. Op 8 juni 1944 werd mijn opa overgeplaatst naar kamp Vught. Hij werd geplaatst in Blok 15 en zijn nummer was 10352.

KL. HERZOGENBUSCH (VUGHT)

T/D-Nr.

10951

DOORNIK

van

Gerrit

Name

Voorname

15.06.1901

Overschie

10352

Geb.-Datum

Geb.-Ort

Näfl.Nr.

Näfl.Pers.Karte

☒

Dokumente:

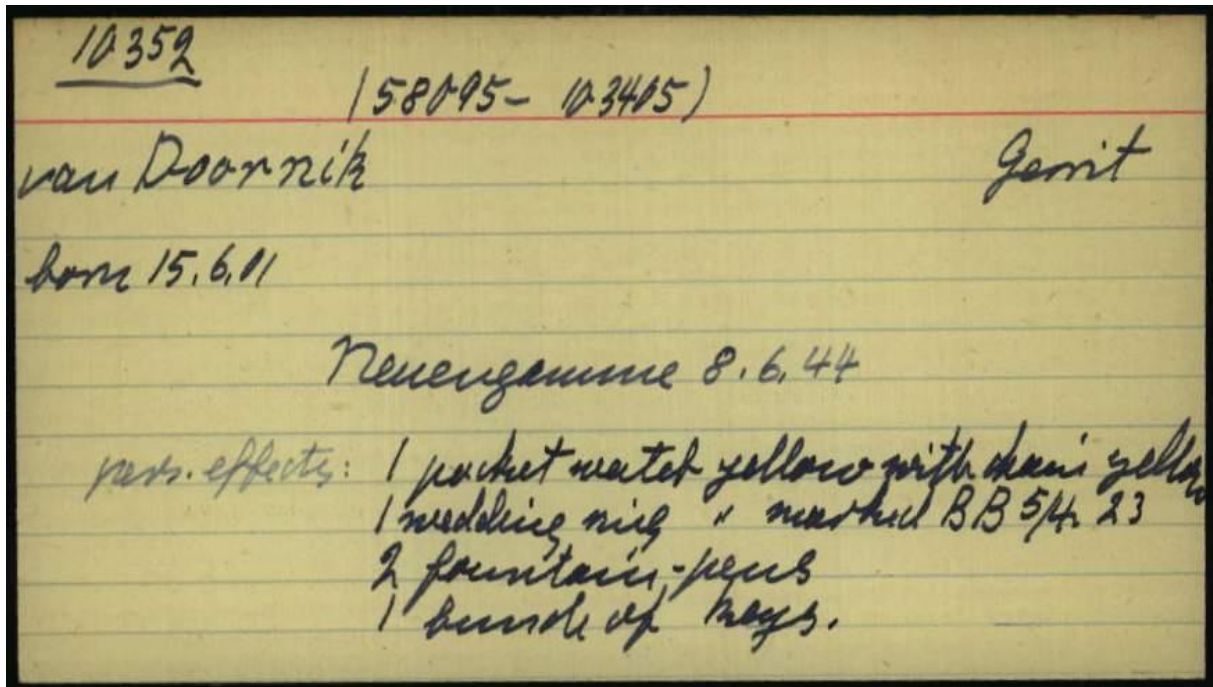
1

Inf.Karten:

Bemerkungen:

Umschlag-Nr.:

Bij aankomst in kamp Vught moest je al je persoonlijke bezittingen inleveren. De Duitsers hielden keurig kartonnen kaarten bij waar ze die bezittingen opschreven. Mijn opa had bij zich: een zakhorloge, een trouwring met de initialen BB (Betsy Breevoort) en de trouwdatum, 5 april 1923, twee vulpen en een sleutelbos.

Deze bezittingen zijn overgebracht naar Duitsland, toen de Duitsers hals over kop kamp Vught hebben ontruimd (begin september 1944)

Het kaartje hierboven is **niet** de registratiekaart uit kamp Vught. Dit kaartje is een Amerikaans/Brits indexkaart (met een rode topline), gebruikt door de geallieerden om na de bevrijding de miljoenen achtergelaten nazi-documenten en spullen te catalogiseren. Deze spullen zijn uiteindelijk gekoppeld aan Neuengamme en Gerrit van Doornik. Ze zijn na de oorlog terug gegeven aan zijn vrouw Betsy.

Terug naar kamp Vught.

Mijn opa Gerrit is niet doorgeslagen en bij huiszoeking is er geen belastend materiaal gevonden. Toch kwam hij niet vrij. Doorgangskamp Vught is misschien wel het minst slechte concentratiekamp van alle kampen waar mijn opa geweest is. Voor de Duitsers was kamp Vught een modelkamp. Kamp Vught, of *Konzentrationslager Herzogenbusch*, was tijdens de Tweede Wereldoorlog één van de SS-concentratiekampen buiten nazi-Duitsland en het door nazi-Duitsland geannexeerde gebied.

Werken, eten, slapen, douchen, zelfs naar het toilet: het moest allemaal gezamenlijk en op vaste tijdstippen. Er ontstond een eigen taal, er was eigen kampgeld, en er golden in de verschillende delen van Kamp Vught allerlei ongeschreven regels.

Het was hard werken en het waren lange werkdagen. Alleen op zondagmiddag werd er niet gewerkt.

Hetzelfde kamp was voor iedereen anders. Joden, studenten, gijzelaars, politieke gevangenen, Jehova's Getuigen, zwarthandelaren, mannen, vrouwen, kinderen: de één beleefde Kamp Vught als een tamelijk mild strafkamp, voor een ander was het de hel op aarde.

Uit het document hieronder blijkt dat mijn opa ook nog enige tijd is te werk gesteld in het buitencommando Arnhem. Hij is daar op 25 juli aangekomen. Wanneer hij weer naar Vught is gegaan weten we niet. Ook zou hij in Arnhem ziek zijn geweest volgens het document. Wij hebben hier verder geen informatie over kunnen vinden.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
Naam		Voornamen		Benaming		Nummer		Blok		Ontleend aan:															
Doornik van		Gerrit		H. Sch.		10352		A		RK.209 A.Z.															
Woonplaats		Geboorteplaats		Dag		Maand		Jaar		A.Z.															
Breukelen Erenpad 8		Overchie		15		Juni		1901		A.Z.															
				15		Juli		1901		KKA A.Z.															
Aantekeningen				Dag		Maand		Jaar																	
Binnengekomen				8		Juni		1944		RK.209 A.Z.															
Ziek geweest				25		Juli		1944		KKA															
Buitencommando Arnhem																									

Het buitencommando was een werkeenheid buiten het kamp waar de gevangenen dwangarbeid verrichtten. Arnhem was voor de Duitsers van strategisch belang vanwege de spoorwegverbindingen, de militaire transporten en de verdedigingswerken.

Er zijn vanuit Vught enkele brieven ontvangen van mijn opa, maar deze werden allemaal gecensureerd. Over het kampleven mocht je niks schrijven. Wel bedankte hij voor voedselpakketten. Echt honger is er in kamp Vught niet geleden, maar het voedsel was wel erg eenzijdig en weinig afwisseling.

Zijn gevangenschap in Vught duurde 3 maanden, tot 5 september 1944. Door de opmars van de geallieerden werd het kamp na Dolle Dinsdag ontruimd. Vanaf begin september is er geen contact meer geweest met mijn opa en het thuisfront.

Mijn opa is per trein verplaatst naar kamp Sachsenhausen in de gemeente Oranienburg in de buurt van Berlijn. Het is onduidelijk of hij ook kamp Amersfoort heeft aangedaan. Wij konden hier in kamp Amersfoort geen informatie over verkrijgen. De Duitsers hebben bij het verlaten van het kamp zoveel mogelijk bewijsmateriaal vernietigd.

De treinreis naar Sachsenhausen duurde enkele dagen en slechts één keer werd er voedsel uitgereikt. Bij aankomst (datum onbekend, we weten alleen dat hij op 16 september daar is ingeschreven) moesten de mannen naar de grote montagehal van de Heinkel-vliegtuigenfabriek marcheren. Er werd weinig gewerkt want er was veel beschadigd door de bombardementen, wel waren er hele lange appèls. Na 5 weken, met het transport van 16 oktober, is mijn opa overgebracht naar Neuengamme.

18 Die wichtigsten Transporte von und nach Neuengamme

Abfahrt	Ankunft	
16.9.1944	...	Transport von 500 jüdischen Frauen aus dem KZ Stutthof in das Neuengammer Außenlager Hamburg-Langenhorn
...	16.9.1944	Transport von ca. 190 Männern aus dem Polizeigefangenenlager Frøslev in Dänemark
21.9.1944	23.9.1944	Transport von 200 Frauen aus dem KZ Ravensbrück in das Neuengammer Außenlager Helmstedt-Beendorf
29.9.1944	...	Transport von ca. 50 Frauen aus dem KZ Ravensbrück in das Neuengammer Außenlager Hamburg-Wandsbek
...	Oktober 1944	Transport von 200 jüdischen Frauen aus dem KZ Auschwitz-Birkenau in das Neuengammer Außenlager Horneburg
...	1.10.1944	Transport von 165 Männern aus Kopenhagen
...	2.10.1944	Transport von 500 Frauen aus dem KZ Stutthof in das Neuengammer Außenlager Hannover-Langenhagen
...	6.10.1944	Transport von ca. 200 Männern aus dem Polizeigefangenenlager Frøslev in Dänemark
...	8.10.1944	Transport von ca. 100 Männern aus Kopenhagen
12.10.1944	...	Transport von 800 jüdischen Frauen aus dem KZ Bergen-Belsen in das Neuengammer Außenlager Salzwedel
...	13.10.1944	Transport von ca. 790 Männern aus dem Polizeigefangenenlager Salaspils in Lettland (über das KZ Sachsenhausen)
...	14.10.1944	Transport von ca. 1500 Männern aus dem Polizeigefangenenlager Amersfoort in den Niederlanden
...	16.10.1944	Großer Transport von Männern (möglicherweise mehr als 2000) aus dem KZ Sachsenhausen
18.10.1944	...	Transport von ca. 900 Männern aus dem KZ Stutthof
19.10.1944	...	Transport von 132 Frauen in das Neuengammer Außenlager Salzgitter-Watenstedt/Leinde

4. 295 - 8 APR. 1997

SERVICE INTERNATIONAL DE RECHERCHES
INTERNATIONAL TRACING SERVICE
INTERNATIONALER SUCHDIENST

Arolsen, den 21. März 1997
PST

Hoofdbureau van het Nederlandse
Rode Kruis
Postbus 28120
NL - 2502 KC 's Gravenhage

Unser Zeichen
(bitte angeben)
T/D - 10 951

Ihr Zeichen
Div. E
File Nr. 4295

Ihr Schreiben vom
7. Juli 1948

Betrifft: Ihren Antrag nach Herrn Gerrit VAN DOORNIK, geboren am
15.6.1901 in Overschie

Bezug: Unser Schreiben vom 15. August 1955

Sehr geehrte Damen und Herren!

Wir teilen Ihnen mit, daß dem Internationalen Suchdienst kürzlich neues
Dokumentenmaterial zur Verfügung gestellt wurde.

Nach Auswertung dieser Unterlagen konnten noch nachstehende Angaben über
den Obengenannten ermittelt werden:

VAN DOORNIK, Gerrit
(keine weiteren Personalangaben)

→ wurde in das Konzentrationslager Sachsenhausen
eingeliefert (Datum nicht angeführt), Häftlings-
nummer 103405, und am 16. Oktober 1944 zum Kon-
zentrationslager Neuengamme überstellt.

Nach den Feststellungen, die wir treffen konnten, wurde die Häftlings-
nummer 103405 des Konzentrationslagers Sachsenhausen am 16. September 1944
ausgegeben.

Wir verbleiben

mit freundlichen Grüßen

Im Auftrag

L. Jäger

L. Jäger
für die Archive

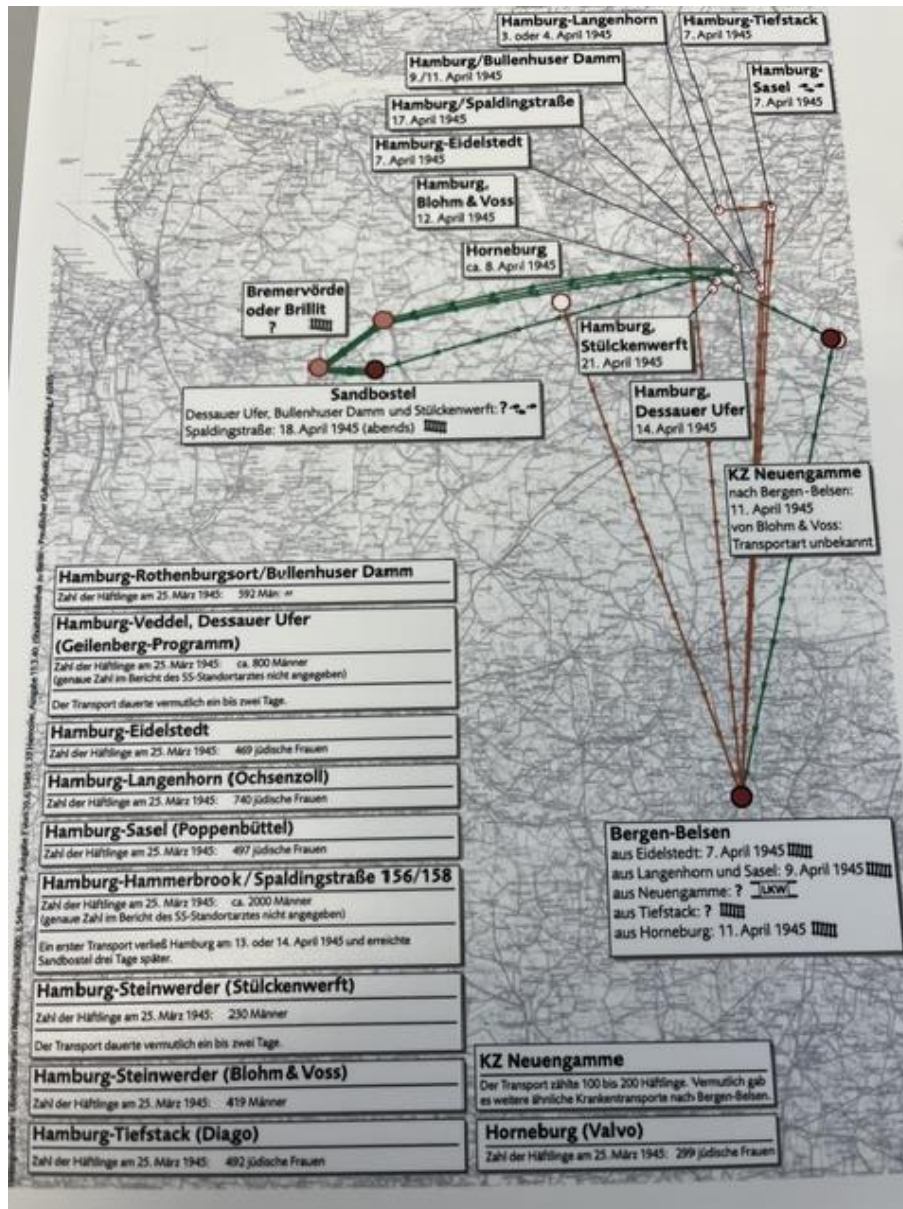
In Neuengamme moest men hard werken. Er kwam klei aan op boten en dit moest gebracht worden naar de steenovens waar men bakstenen maakte voor herstel van huizen en gebouwen.

Steenoven in Neuengamme

Volgens een brief van een medegevangene, die de familie na de oorlog heeft ontvangen, blijkt dat mijn opa een paar maanden op de ziekenzaal van Neuengamme heeft gelegen. Volgens de brief ging het om verwondingen aan zijn voeten en ondervoeding. Bij een ziekenzaal in een concentratiekamp moet je je niet veel voorstellen. Het is geen normaal ziekenhuis, de omstandigheden waren er zeer slecht. Je moet dan denken aan: overvolle ruimtes met slechte hygiëne, nauwelijks medicijnen en veel te weinig voedsel. Er was veel honger en de meeste gevangenen waren er slecht aan toe.

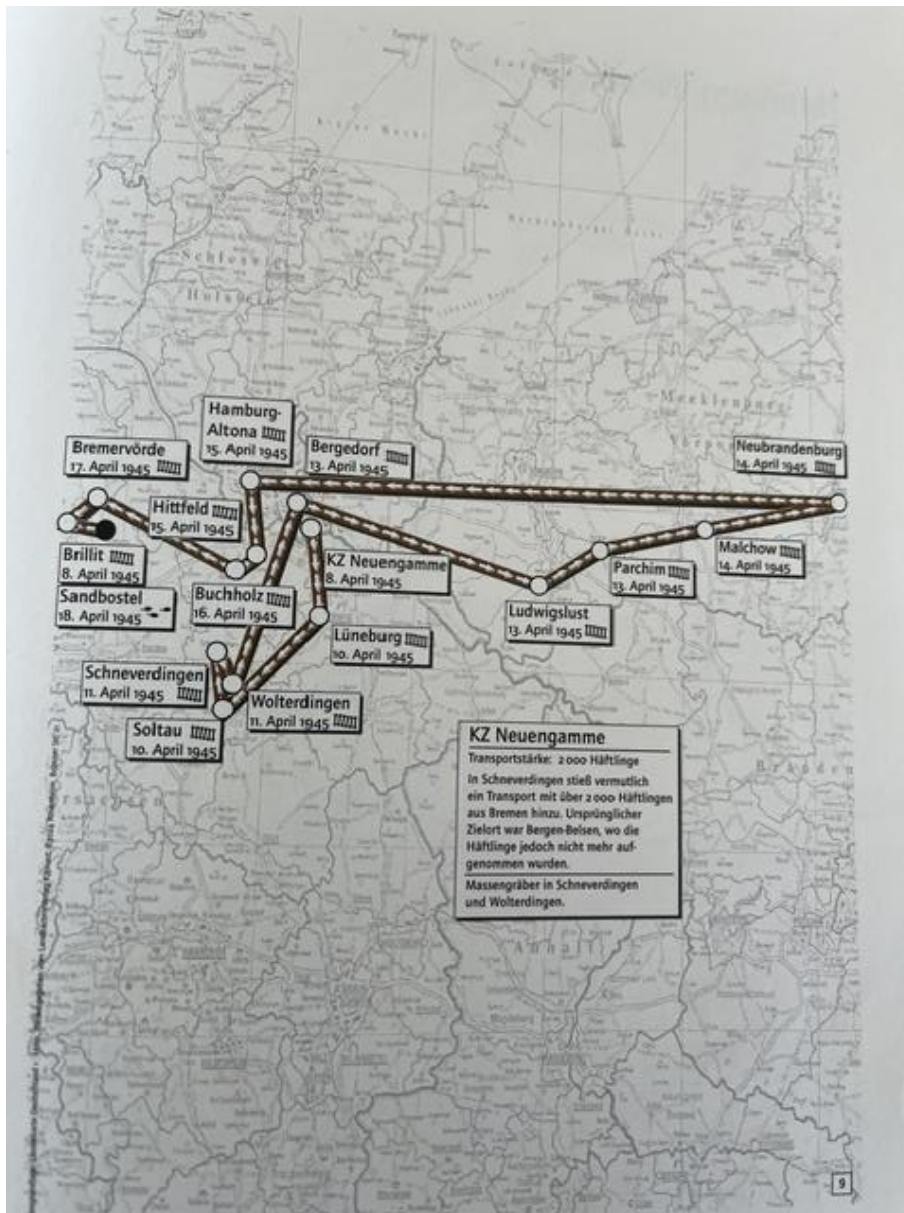
Op 8 april is mijn opa op transport gezet met 2000 andere mannen met als bestemming Bergen Belsen. Dit konden ze niet bereiken, omdat de geallieerde legers het spoorwegennet onklaar maakte. Uiteindelijk komen ze na 10 dagen, op 18 april, aan in Bremenvörde in de buurt van het concentratiekamp Sandbostel.

Dit is een verschrikkelijke treinreis geweest, men kreeg geen eten en amper wat te drinken.

De gevangenen vervoerd in wagons die normaal gebruikt werden voor dieren of kolen. De wagons bestaan uit houten wanden, schuifdeuren en een kale houten vloer met weinig ventilatie. In een wagon zaten soms meer dan 100 mannen. Getuigenissen van overlevenden vertellen dat ze leefden tussen stervenden en doden, waarbij de stank ondragelijk was. Bij elk station werden de lijken uit de trein gegooid onder verschrikkelijke omstandigheden. Ook de Duitse burgers langs de spoorlijn vertellen later: de trein rook naar de dood en het waren levende skeletten.

Uiteindelijk zijn er meer dan 1000 mensen overleden tijdens dit transport. Het was de hel op aarde zoals de overlevenden het noemde.

De treinen hebben 880 km afgelegd over een stuk wat niet meer dan 81 km is. Dit transport wordt ook wel een *Muzzelmannen* transport genoemd, omdat de gevangenen volledig uitgemergeld waren, nauwelijks meer konden lopen, vaak apathisch en lichamelijk opgebrand waren. Het is onbegrijpelijk dat mijn opa dit transport heeft overleefd, zeker gezien de verwondingen aan zijn voeten.

Bij aankomst op 18 april in Bremenvörde moeten ze lopen naar het concentratiekamp StalagXB Sandborstel. Dit is een afstand van 14 km en hier hebben ze twee dagen over gedaan. Op 27 april 2025 hebben wij deze dodenmars ook gelopen in een paar uur tijd maar de omstandigheden waren niet te vergelijken met 80 jaar geleden.

De dodenmars duurde twee dagen en als je niet meer verder kon dan werd je mishandeld of doodgeschoten. Voedsel mocht je niet aannemen van de mensen die langs de weg woonde en deed je dat wel dan werd je ook doodgeschoten. De voortdurende angst maakte deze mars echt een dodenmars. Toen wij deze route liepen met een paar honderd man stonden er ook mensen langs de weg te kijken; hoe anders moet dat 80 jaar geleden zijn geweest.

Uiteindelijk zijn er 9500 gevangenen uit Neuengamme naar Sandbostel getransporteerd.

In september 1939 is Stalag XB Sandbostel opgericht en het was bedoeld als krijgsgevangenkamp. Het terrein was 35 hectare groot en er stonden meer dan 150 verblijven op. Tot het einde van de tweede wereldoorlog zijn er meer dan 300.000 krijgsgevangenen, burgers en militairen geïnterneerde uit meer dan 55 landen in Sandborstel aangekomen.

Aangekomen in Sandbostel wordt mijn opa geplaatst in Barak 5.

Hier heeft barak 5 gestaan, i.v.m. vlektyfus hebben ze de barak laten afbranden.

Dit is een soortgelijke barak als barak 5

Terwijl de familie thuis misschien wel hoopte dat mijn opa in deze landelijke omgeving wel ergens bij een boer te werk was gesteld en zo toch nog een beetje kon genieten van de natuur, moeten het nog een paar verschrikkelijke weken zijn geweest voor hem.

Barak 5 was eigenlijk helemaal leeg, geen bedden stoelen of tafels geen keukengerei, alleen maar heel veel luizen. Ze sliepen op de grond in vuile hokkerige kamertjes, volop onder de diarree, geen toilet, geen hulp en te zwak om jezelf te helpen.

Drinken en voedsel was zeer schaars. Door de oprukkende geallieerden hebben de Duitsers het kamp in Sandbörstel vroegtijdig verlaten. De barakken waren op slot en het kamp was afgesloten. De gevangenen wisten eerst niet dat de Duitsers vertrokken waren, maar ze waren toch te zwak om maar iets te ondernemen.

Op 29 april kwamen de geallieerden het kamp Sandbörstel binnen. Er werden 6779 personen aangetroffen waaronder 331 Nederlanders. Dit waren krijgsgevangenen en politieke

gevangenen van allerlei nationaliteiten. Uitgehongerd en onder zeer slechte hygiënische omstandigheden, onder de luizen, dysenterie en vlektyfus. Doordat er al enige dagen geen voedsel meer in de barakken aangeleverd werd en de gevangenen omkwamen van de honger, sneden ze de ontbindende lijken open om hart en lever op te eten. Britse soldaten noemen Sandbostel later: “a minor Belsen” oftewel: “een klein Bergen-Belsen.

Er werden diverse noodhospitalen ingericht, maar er waren onvoldoende mensen om ze te verzorgen. De medische staf rekwireerde 500 Duitse verpleegsters en werkmeisjes die moesten gaan wassen, ontluizen en het kleden van de gevangenen. Door de slechte conditie van de meeste zieken stierven er dagelijks zo veel mensen dat men er mismoedig van werd, want wat ze ook deden het sterftecijfer bleef zo hoog. Ook mijn opa is overgeplaatst naar één van de militaire noodhospitalen in de buurt van Sandbostel.

Kapitein Boelaars, een militair in Nederland is op zoek gegaan naar een vriend die uiteindelijk ook in Sandbostel is terecht gekomen. Uiteindelijk bleek dat zijn vriend al was overleden voordat hij daar aankwam. Kapitein Boelaars heeft een uitgebreid rapport geschreven over zijn bevindingen in Sandbostel. Hij was een van de eerste Nederlanders die daar aankwam. Ook heeft hij vele interviews gehouden met diverse Nederlanders en heeft hij de familie op de hoogte gesteld van hun situatie en of ze nog leefden of niet. Het rapport beschrijft de erbarmelijke omstandigheden waarin hij de Nederlanders aantrof in Sandbostel. Mijn oma Betsy van Breevoort, de vrouw van Gerrit van Doornik heeft ook een brief geschreven o.a. naar deze kapitein Boelaard om meer te weten te komen over haar man. Helaas heeft dit geen resultaten opgeleverd.

Na de dodenmars die wij nagelopen hebben op 27 april 2025, zijn wij naar de herdenking geweest in Sandbostel op 29 april 2025. Het was indrukwekkend om te zien hoe de Duitsers er nu alles aan doen om nabestaande bij te staan en om te zorgen dat wat er nu nog is in stand te houden. Wij hebben hier een herinneringssteen gelegd op naam van Gerrit van Doornik.

De volgende dag zijn wij door de archivaris van Sandbostel (mevr. Ines Dirolf) begeleid door het archief en we mochten diverse dozen nazoeken met brieven die nog niet gedigitaliseerd waren. Tot onze verrassing vonden wij een brief van mijn oma, waarin zij vraagt of Kapitein Boelaars haar kan helpen om te zorgen dat haar man herbegraven kan worden in Nederland. Wij hebben dit als een zeer bijzonder moment ervaren, zo lang geleden en ineens zo dichtbij. De originele brief staat iets verderop in dit stuk. De brief is wat moeilijk te lezen en we hebben hem daarom hieronder nageschreven.

Breukelen, september 1945

Geachte kapitein G. Boelaars,

Van een medegevangenen van wijlen mijn man vernam ik, dat u Sandbostel had bezocht. J.l. 24 september ontving ik de verschrikkelijke tijding, dat mijn man 9 Mei reeds was overleden. U begrijpt dat dit voor mij en mijn gezin een zwaar verlies is. Nu is mij ter ore gekomen, dat een mijnheer Hr. Krikke uit Holland, ook in Sandbostel is overleden en hier in Holland ter aarde besteld. Gaarne verzoek ik uw bemiddeling hiervan. Ik zou het zeer op prijs stellen deze laatste eer nog aan hem te bewijzen.

Indien u niet aan mijn verzoek kan voldoen, zou ik gaarne vernemen tot welke instantie ik mij moet wenden.

Uw antwoord tegemoet ziende en bij voorbaat dank.

Hoogachtend,

B. van Doornik-Breevoord

Korenpad 8, Breukelen

Brenkelm 7 September 1962

Geachte Kapitein G. Boelens,

Van een medegewangene aan wijlen
mijn man vernam ik, dat U Landbestedel had
burecht.

Op 24 September ontving ik de verplaatste
de bijding, dat mijn man 14 Mei alreeds was
overleden.

U begrijpt dat dit voor mij en mijn
gezin een zwaar verlies is.

Ik is mij ter oore gekomen, dat een vrijen
heer Te Klokke met Kreeft ook een Landbestedel
is overleden, en hier in Holland is ter aarde
besteld.

Gaarne verzocht ik Uw bemiddeling
ontrent hierin.

Ik zou het zeer op prijs stellen, deze
laatste eer nog aan hem te bewijzen.

Indien U niet aan mijn verzoek kan
voldoen, zou ik gaarne vernemen het
welke instantie ik mij moet wenden.

Uw antwoord tegemoet ziende en
bij voorbaat mijn dank Hoogachtend
B. Hornik Breeuwer
Korenpad 8
Brenkelm.

Helaas heeft mijn oma niet mogen meemaken dat haar man is herbegraven. Zij is overleden op 16 september 1964 en mijn opa is herbegraven in Loenen in 1968.

Sterbeurkunde

ITS 085 ^{G 1}

(Standesamt **Bevern** Nr. **49/48**)

. . . **Der Niederländer Gerrit van Doornik**

wohnhaft . . . **in Breukelen**

ist am . . . **9. Mai 1945** um . . . Uhr . . . Minuten

in . . . **Sandbostel** verstorben.

Der Verstorbene war geboren am . . . **15. Juni 1901**

in . **Overschie**

(Standesamt Nr.)

Vater **Evert van Doornik**

Mutter **Petronella van Doornik geborene Pleijsier**

Der Verstorbene war — ~~nicht~~ — verheiratet mit **Betsy van**

Doornik geborene Breevoord

Bevern den **11. Januar** 19 **50**

Der Standesbeamte

J. G. J. J. J.

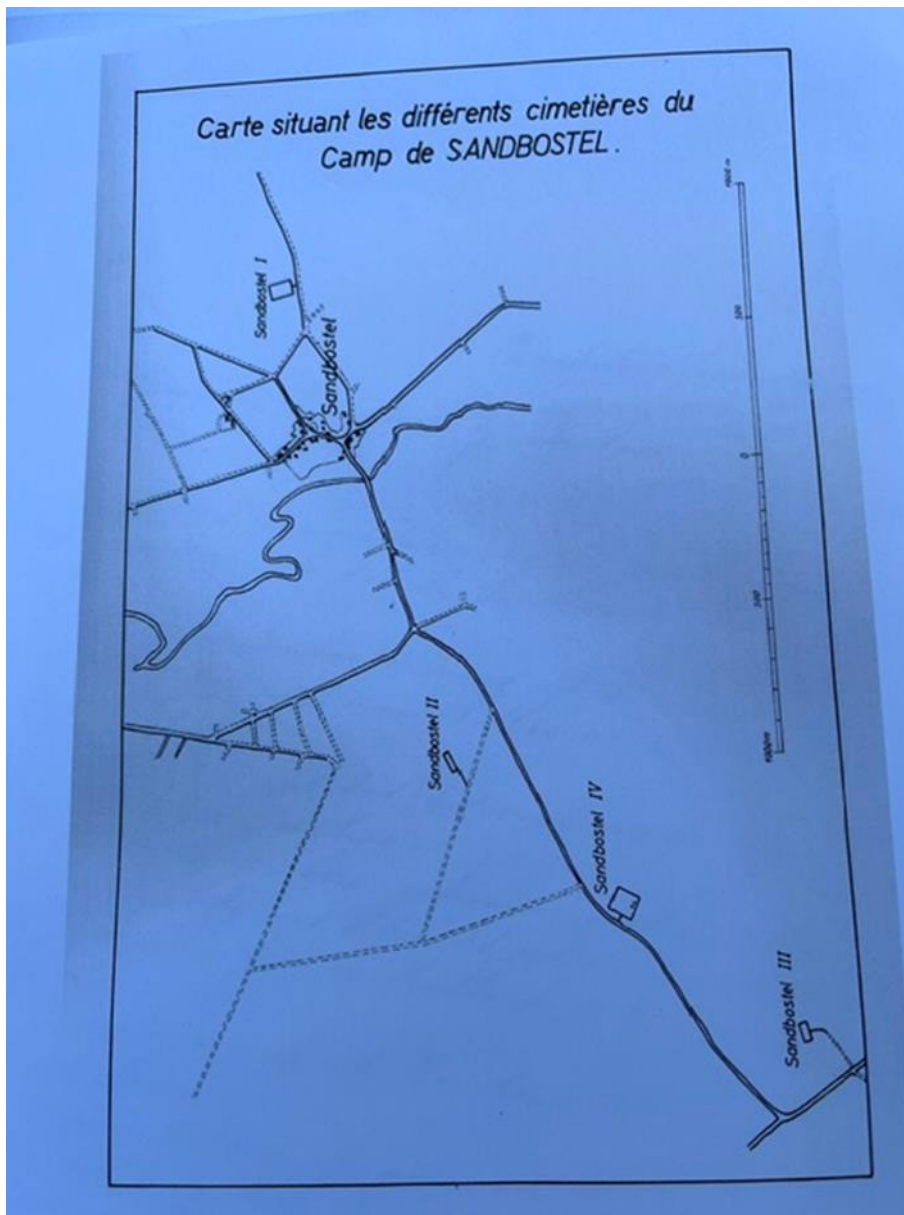
Officiële Duitse overlijdensakte, bijzonder dat dit pas op 11 januari 1950 is geregistreerd?
 Het rode stempel ITS rechtsboven staat voor de Internationaal Tracing Service (tegenwoordig de Arolsen Archives) Dit is een internationaal archief dat de documenten beheert over slachtoffers van het nazi regime.

Mijn opa is overleden op 9 mei 1945 in het Engelse militaire noodhospitaal (Lo.C.C.S. Hospital Sandbostel). Hij is geboren op 15 juni 1901. Wat bijzonder is dat onze oudste kleinzoon, (zijn achter achter kleinzoon) Collin van Doornik, ook geboren is op 15 juni maar dan 117 jaar later.

Collin hier 4 jaar, bij het graf van zijn betovergrootvader (4 mei 2022)

Ook zijn wij er in Sandbostel achter gekomen waar mijn opa toen tijdelijk begraven is. Hij is begraven in Massagraf Sandbostel III niet ver van het concentratiekamp.

In Nederland kreeg mijn familie in Mei 1945 van het Rode Kruis te horen dat mijn opa op 1 Mei levend was aangetroffen in het kamp Sandbostel. Vol hoop hebben ze maanden op hem gewacht. Op 27 september 1945 kregen ze definitief te horen dat hij op 9 mei was overleden.

De Engelsen hadden de overledenen gekenmerkt met identificatieplaatjes, zodat ze ze later weer konden identificeren bij opgravingen. Dit massagraf bestaat niet meer, overledenen zijn geïdentificeerd en herbegraven. Niet geïdentificeerde liggen nu nog in Sandbostel in massagraf I.

Mijn opa is herbegraven in 1968 op de erebegraafplaats in Loenen, ik was toen 7 jaar. Zolang ik mij kan herinneren gingen wij- vroeger met mijn vader- en nu met onze (klein) kinderen naar de herdenking op 4 mei. Er moet een bijzondere reden zijn om hier niet aanwezig te

zijn. Ik hoop dat jullie, kinderen en kleinkinderen deze dag en jullie over- overgrootvader zullen blijven gedenken en natuurlijk kan je dat op elke plek doen. Niet omdat het hoort, niet voor mij maar omdat wij nooit mogen vergeten.

In Breukelen -waar hij woonde- is er in 1963 een straat naar hem vernoemd, de Gerrit van Doornikstraat.

Op het Tinus de Witplein in Breukelen staat een oorlogsmonument met 18 namen van medeburgers die zijn omgekomen in de tweede wereldoorlog, tijdens politionele acties in het voormalige Nederland-Indië of tijdens de vredesmissie in Libanon. Ook mijn opa staat hierop vermeld.

Beste lezers,

Het verhaal van mijn opa is niet alleen een familiegeschiedenis, maar ook een verhaal over rechtvaardigheid, verzet, moed, uithoudingsvermogen en menselijkheid onder onmenselijke omstandigheden.

Door onderzoek, bezoeken aan de kampen, getuigenissen van overlevenden en teruggevonden documenten is de reis van Gerrit stap voor stap zichtbaar geworden.

Het verhaal van de reis van mijn opa, van het moment dat hij opgepakt is tot het moment van zijn herbegrafenis. Maar het verhaal eindigt niet, het gaat door in het gedenken en om nooit te vergeten.

Iedereen die dit heeft gelezen en die iets wil aanvullen, verbeteren of reageren, nodig ik van harte uit om een mailtje naar mij te sturen. Zo kunnen we het verhaal levend houden.

Hartelijke groet

Gert-Jo van Doornik, vernoemd naar mijn twee opa's , Gerrit en Johannes

gidoornik@gmail.com

Bronnen:

- Familiearchief
- Verhalen van overlevenden.
- Gedenkboek van mijn tante Betsy Touwen-van Doornik, jongste dochter van Gerrit van Doornik.
- Arolsen archieven
- Archief kamp Vught
- Archief Neuengamme
- Archief Sandbostel
- Een bezoek aan de concentratiekampen waar Gerrit van Doornik is geweest, door Geralda en Gert-Jo van Doornik in april/mei 2025.